

Arrest

nr. 124 655 van 26 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X, X en X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 oktober 2012 leggen de verzoekers een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. De eerste verzoeker die de Nederlandse nationaliteit bezit, dient op 11 juni 2013 een tweede aanvraag in van een verklaring van inschrijving, ditmaal als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

1.3. Op 11 juni 2013 dient de tweede verzoekster een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit als partner duurzame relatie. Ook voor de minderjarige kinderen van de tweede verzoekster wordt op 11 juni 2013 een aanvraag ingediend van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwanten in de neergaande lijn.

1.4. Op 26 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de eerste verzoeker een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de eerste en de tweede bestreden beslissing, met name enerzijds de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan de eerste verzoeker gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 20 werden ter kennis gebracht op 11 december 2013.

Deze beslissingen luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 11-06-2013 werd ingediend door: Naam: J(...), P(...) R(...) V(...), Nationaliteit: Nederland; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd.

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 11-06-2013 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 §4, 2° - wet van 15-12-1980). Ter staving van zijn aanvraag legt hij een arbeidsovereenkomst uit Nederland en loonfiches van 2 verschillende werkgevers uit Nederland, alsook een ziekteverzekering voor (artikel 50 § 2, 4° - KB van 08-10-1981).

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15-12-1980, zijnde: "Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn."

Betrokkene legt enerzijds bewijzen voor van zijn tewerkstelling in Nederland aan de hand van een oproepovereenkomst voor het bedrijf "V(...)". Dit contract is een nulurencontract wat inhoud dat betrokkene slechts na oproep door de werkgever arbeid zal verrichten en wel voor de duur van de oproep. Dit contract houdt tevens in dat de perioden waarin er geen arbeid wordt verricht er eveneens geen loonbetaling plaats vindt. In het contract is daarenboven expliciet opgenomen dat het is aangegaan met een uitzendbeding (zie artikel 2 van het contract). Concreet wil dat zeggen dat betrokkene daarenboven uitzendwerk doet, uitzendwerk dat op eenvoudig verzoek van de werkgever kan stopgezet worden door het uitzendkantoor. De inkomsten verkregen uit deze tewerkstelling kunnen daarom niet in rekening worden gebracht bij de beschikbare bestaansmiddelen van betrokkene. Gezien de aard van het contract is zowel het bedrag van het inkomen als de regelmaat van zeer onzekere aard.

Betrokkene legt ook loonfiches voor van een andere tewerkstelling in Nederland, ni bij "Garage J(...)". De regelmaat van deze bestaansmiddelen wordt niet aangetoond aangezien betrokkene enkel loonfiches en geen arbeidsovereenkomst voorlegt. Daardoor is het onmogelijk vast te stellen welk arbeidsstatuut betrokkene bij deze werkgever geniet en hoelang betrokkene nog tewerkgesteld zal worden voor dit bedrijf. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker van bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel. Bij gebrek aan enig toekomstperspectief kan ook dit 'inkomen' bijgevolg niet in rekening worden genomen.

Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden.

Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een andere rechtsgrond zou hebben om lang verblijf te kunnen genieten, vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen."

1.5. Op 26 november 2013 neemt de gemachtigde tevens ten aanzien van verzoekster en haar minderjarige kinderen een beslissing houdende de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de derde en de vierde bestreden beslissing, met name enerzijds de beslissing houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten, die aan de tweede verzoekster gezamenlijk onder de vorm van een bijlage 20 werden ter kennis gebracht op 11 december 2013.

Deze beslissingen luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt dé aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie

- die op 11-06-2013 werd ingediend door: van L(...), S(...) N(...), Nationaliteit: Suriname; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: Paramaribo, Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te (...)*
- die op 31-07-2013 werd ingediend door van L(...), J(...) L(...) R(...), Nationaliteit: Suriname; Geboortedatum: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*
- die op 31-07-2013 werd ingediend door: van L(...), J(...) L(...) L(...), Nationaliteit: Suriname; Geboortedatum: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*
- die op 31-07-2013 werd ingediend door: van L(...), T(...) L(...) E(...), Nationaliteit: Suriname; Geboortedatum: (...), identificatienummer in het Rijksregister: (...)*
- die op 31-07-2013 werd ingediend door Van L(...), S(...) S(...), Nationaliteit: Suriname; Geboortedatum: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*
- die op 31-07-2013 werd ingediend door: van L(...), R(...) K(...), Nationaliteit: Suriname; Geboortedatum: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

van L(...), S(...) N(...) voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De partner in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd zelf het recht op verblijf geweigerd. Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 2° van de wet van 15-12-1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkene.

De minderjarige kinderen voldoen niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

De ouder in functie van wie de aanvraag werd ingediend werd zelf het recht op verblijf geweigerd'. Bijgevolg kunnen betrokkenen zich ook niet bij hem voegen zoals bepaald in artikel 40 bis § 2, 3° van de wet van 15-12- 1980.

Het recht op verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan betrokkenen.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen zet de verweerder een exceptie uiteen van niet-ontvankelijkheid in de mate dat het beroep is gericht tegen de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, met name de tweede en de vierde bestreden beslissing.

Ter terechtzitting doet de verweerder uitdrukkelijk afstand van deze exceptie. Het belang bij het beroep in de mate dat het gericht is tegen de tweede en vierde bestreden beslissing, staat dus niet langer ter discussie.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Voorafgaandelijk

Onderhavig beroep heeft als voorwerp de beslissingen van de gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met beslissingen houdende bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtsgrond waarop de verweerder zich hiertoe steunt is artikel 51, § 2 resp. artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

De verzoekers verwijzen in hun tweede middel naar rechtspraak waarin wordt gesteld dat de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten één beslissing met één motivering betreft. Het komt de Raad evenwel toe om te onderzoeken of het werkelijke voorwerp van het beroep bestaat uit één enkele dan wel meerdere, van elkaar te onderscheiden beslissingen.

De Raad merkt op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40, § 4 resp. 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten, het aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien de staatssecretaris of zijn gemachtigde vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden als werknemer resp. als familielid van een burger van de Unie beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling op een andere grond tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer de verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie kan laten gelden, komt het aan hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling al dan niet onwettig in het Rijk verblijft zodat hij desgevallend dient over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er tevens op dat een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten ook verschillende rechtsgevolgen hebben. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat het feit dat de bepalingen van artikel 51, § 2 en 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*” dat “*zo nodig*” resp. “*desgevallend*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 23 januari 2014, nrs. 226.183 tot en met 226.185; RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

De verblijfsweigering enerzijds en het bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds, vormen twee verschillende *negotia* die echter middels één *instrumentum* – de bijlage 20 – werden ter kennis gebracht. De eventuele vernietiging van een bevel om het grondgebied te verlaten leidt dan ook niet *ipso facto* tot de vernietiging van de in dezelfde akte opgenomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

3.2. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij lichten het middel als volgt toe:

“De beslissing is kennelijk onredelijk genomen omdat het niet is gebaseerd op een correcte feitenvinding.

De beslissing houdt geen rekening met de inkomsten van mevr. Van L(...).

Mevr. Van L(...) werkt als arbeidster bij de gemeente Edegem en heeft ze een maandelijks inkomen van gemiddeld 750€.

Dhr. J(...) werkt als beveiligingsagent en heeft een maandelijks inkomen van 1.064,87€.

Ook werkt hij met een vaste arbeidsovereenkomst bij garage J(...).

Het is dus niet juist te stellen dat verzoekers geen toekomstperspectief zouden hebben.

Sinds hun aankomst in België hebben ze altijd meerdere inkomens gehad.

Het middel is gegrond.”

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De verzoekers voeren aan dat “*de beslissing*” geen rekening houdt met de inkomsten van de tweede verzoekster die als arbeidster werkt en een maandelijks inkomen heeft van 750€. Bij het verzoekschrift worden met betrekking tot de arbeidsverrichtingen van de tweede verzoekster de volgende documenten bijgebracht:

- arbeidsovereenkomst bepaalde duur (23 oktober 2013 – 22 januari 2014) gemeente Edegem *d.d.* 23 oktober 2013;
- deeltijdse arbeidsovereenkomst voor bedienden – vervangingscontract - VZW E(...) *d.d.* 8 augustus 2013;

- tijdelijke arbeidsovereenkomst ZNA 18 februari 2013 – 17 mei 2013;
- loonbrieven.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekers nergens verduidelijken tegen welke van de onderscheiden weigeringsbeslissingen zij hun grieven aanvoeren, dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt en dat de verzoekers niet aantonen dat de hierboven opgesomde stukken door de verzoekers ten nuttigen tijde, dit is vooraleer de bestreden beslissingen werden getroffen, aan de diensten van de verweerder werden overgemaakt.

Ook voor de eerste verzoeker wordt een nieuw stuk toegevoegd aan het verzoekschrift, met name het arbeidscontract bij de garage J(...) waarover in de eerste bestreden beslissing was geoordeeld dat de eerste verzoeker verzuimd had dit over te maken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter duidelijk dat deze arbeidsovereenkomst laattijdig werd overgemaakt aan de diensten van de verweerder, met name bij een faxbericht van 27 december 2013 waarbij tevens werd verzocht om de bestreden beslissingen in te trekken gelet op het geleverde bewijs van de arbeidsovereenkomst.

Er dient dan ook op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen zodat de Raad zich voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Met hun kritiek en met de pas voor het eerst bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen de verzoekers dan ook niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen niet uitgaan van een correcte feitenvinding daar waar de verzoekers zelf hebben nagelaten om de thans bijgebrachte stukken naar voor te brengen in het kader van hun desbetreffende verblijfaanvragen.

Waar de eerste verzoeker er op wijst dat hij 1.067€ per maand verdient als beveiligingsagent, blijkt uit de stukken van het dossier dat deze inkomsten werden bekomen uit de arbeidsovereenkomst met het bedrijf V(...). De eerste bestreden beslissing motiveert dienaangaande als volgt:

“Betrokkene legt enerzijds bewijzen voor van zijn tewerkstelling in Nederland aan de hand van een oproepovereenkomst voor het bedrijf “V(...)”. Dit contract is een nulurencontract wat inhoud dat betrokkene slechts na oproep door de werkgever arbeid zal verrichten en wel voor de duur van de oproep. Dit contract houdt tevens in dat de perioden waarin er geen arbeid wordt verricht er eveneens geen loonbetaling plaats vindt. In het contract is daarenboven expliciet opgenomen dat het is aangegaan met een uitzendbeding (zie artikel 2 van het contract). Concreet wil dat zeggen dat betrokkene daarenboven uitzendwerk doet, uitzendwerk dat op eenvoudig verzoek van de werkgever kan stopgezet worden door het uitzendkantoor. De inkomsten verkregen uit deze tewerkstelling kunnen daarom niet in rekening worden gebracht bij de beschikbare bestaansmiddelen van betrokkene. Gezien de aard van het contract is zowel het bedrag van het inkomen als de regelmaat van zeer onzekere aard.”

Door enkel opnieuw naar het inkomen van de eerste verzoeker bij het bedrijf V(...) te verwijzen, toont de verzoeker geenszins aan dat de gemachtigde in kennelijke onredelijkheid of op grond van een foutieve voorstelling van de feiten zou zijn gekomen tot zijn besluit dat het bedrag en de regelmaat van dit inkomen uit het nulurencontract met het bedrijf V(...) van zeer onzekere aard zijn.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de verzoekers niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissingen niet werden genomen op grond van de juiste feitelijke gegevens en dat zij evenmin aantonen dat de gemachtigde de hem voorgelegde gegevens niet correct zou hebben beoordeeld of dat hij in kennelijke onredelijkheid tot zijn besluit zou zijn gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De verzoekers betogen als volgt:

"De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoekers dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of haar gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of haar gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing töt weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht haar keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreider motivering noodzakelijk haar. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoekster niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoekster is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoekster aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending

van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in haar geheel te worden vernietigd.”

Ook in casu zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur te dezen is gehouden conform artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “*afdoende*” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De verzoekers voeren, in verwijzing naar en met citering van een arrest van de Raad, aan dat de thans bestreden bevelen – dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissing, niet zijn gemotiveerd.

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten getroffen ten aanzien van de eerste verzoeker, stelt de Raad evenwel vast dat deze beslissing de volgende motieven bevat: “*Nergens uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een andere rechtsgrond zou hebben om lang verblijf te kunnen genieten, vandaar dat overeenkomstig art. 51, §2, tweede lid een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen.*” De verzoekers beperken zich te dezen tot de loutere kritiek dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd is zoals dit ook het geval was in het arrest van de Raad dat zij citeren. Zij gaan echter voorbij aan het feit dat de ‘bijlage 20’ ten aanzien van de eerste verzoeker wel degelijk juridische en feitelijke elementen bevat om de beslissing tot afgifte van een bevel te onderbouwen. De verzoekers maken op geen enkele wijze aannemelijk waarom deze motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de door hen geviseerde wetsartikelen.

Ten aanzien van de tweede bestreden beslissing wordt dan ook geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet aangetoond.

De vierde bestreden beslissing brengt echter een ander verhaal. In deze beslissing wordt immers louter het volgende vermeld: “*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen*”. De overige motieven die in de ‘bijlage 20’ zijn opgenomen, hebben betrekking op de beslissing tot weigering van het recht op verblijf van meer dan drie maanden en niet op het bevel om het grondgebied te verlaten dat, zoals hoger besproken, een van de weigeringsbeslissing te onderscheiden administratieve rechtshandeling uitmaakt.

De Raad kan aangaande de vierde bestreden beslissing dan ook enkel vaststellen dat gemachtigde niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld onder punt 2.1., laat het feit dat de verweerder het verblijf van meer dan drie maanden weigert niet toe automatisch te besluiten dat de betrokkene niet legaal in het Rijk verblijft. De verweerder kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog ter zake in de nota met opmerkingen.

Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, is gelet op het gestelde in artikel 52 van het vreemdelingenbesluit een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de beëindiging van het verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.065).

Waar de verweerder in de nota met opmerkingen verwijst naar de wijziging van artikel 7 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat noch uit de vierde bestreden beslissing noch uit de voorliggende ‘bijlage 20’ blijkt dat het desbetreffende bevel zou zijn getroffen in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet laat staan dat wordt aangegeven welke specifieke bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet van toepassing zou zijn. Het verweer in de nota met opmerkingen

komt dan ook neer op een *a posteriori* gegeven motivering die de onwettigheid van het bestreden bevel niet kan herstellen.

Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, “*kan*” of “*moet*” worden genomen, zij overigens opgemerkt dat de gemachtigde in ieder geval de formele motiveringsplicht dient te respecteren. Het is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Door in de vierde bestreden beslissing over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite, is de verweerder dan ook tekort gekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het gebrek aan formele motivering van dit bevel verhindert de verzoekers om zich met kennis van zaken te kunnen verdedigen tegen deze beslissing.

Het middel is dan ook gegrond, doch enkel wat de vierde bestreden beslissing betreft. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 november 2013 dat is geïncorporeerd in de ‘bijlage’ 20 die ten aanzien van de tweede verzoekster en haar minderjarige kinderen werd getroffen.

Het middel is ongegrond wat de tweede bestreden beslissing betreft.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste, tweede en derde bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen wat de voornoemde beslissingen betreft.

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de vierde bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp wat de vierde bestreden beslissing betreft.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gezien de vordering van de eerste verzoeker ongegrond is, past het om de kosten van het geding wat hem betreft ten laste te leggen van de eerste verzoeker.

Gezien ten aanzien van de tweede verzoekster één van de bestreden beslissingen wordt vernietigd, past het om de kosten van het geding wat haar betreft ten laste te leggen van de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan V(...) L(...) S(...) N(...), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat de bij artikel 1 vernietigde beslissing betreft.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De verwerende partij draagt de kosten van het beroep ingediend door de tweede verzoekende partij. Deze kosten worden begroot op 175 euro.

Artikel 5

De eerste verzoekende partij draagt de kosten van het door hem ingediende beroep. Deze kosten worden begroot op 175 euro.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE